

פרק ב'

דבר נא באذני העם וישאלו איש מאת רעהו ואשה מאת רעotta כל' כסף וכלי זהב (יא, ב)

רש"י : אין נא אלא לשון בקשה. בבקשת ממך הזהירם עלך, שלא יאמר אותו צדיק אברהם: ועבדום וענו אתם קיים בהם, ואחרי כן יצאו ברכוש גדול לא קיים בהם.

מן פנוי מה דאג הקב"ה מטענתו של אברהם על שהבטיח לבניו רכוש, ולא מעצם ההבטחה שנתנה לישראל, שיש לקיים אותה?

המגיד מדובנא מסביר, בשם הגאון מווילנא, שעיקר הבטחתו של הקב"ה הייתה על ביתם, שהיתה גדולה יותר מבית מצרים, אולם אברהם ביקש שהם יקבלו משחו, מועט וסמלי, כבר ביציאת מצרים.

משל למה הדבר דומה?

בחופשה עבד יلد אצל הירקן השכונתי, ובתמורה לכך נתן לו הירקן צ'ק דחוי על סך אלף שקלים. אביו של הילד פנה אל הירקן ו אמר לו: "שלםת לו היטב, אבל אני ממרק, תן לו בטובר גם שטר של עשרים שקלים ביד, על מנת שיצליח למשש את הכסף ולראות אותו במו עיני, שכן אין הוא מבין מהי ממשמעותו של צ'ק דחוי".

לפי פרוש זה מסביר הרב דב דיסקין, ראש ישיבת "אורחות תורה", מדוע הקב"ה אמר לישראל לשאול מן המצרים ולא הורה להם לחקת, ומפני מה היה עליהם לומר למצרים שמדובר בשלשה ימים בלבד ולא במתנת עולם, על אף שמצוותם של המצרים היה בכיו רע, עד שגם אלו היהודים עומדים ומקשימים את רכושם, הם היו נתונים להם, ובלבד שכבר יכלו?

אלא, שמאחר שהבטחת הקב"ה מוסבת היהת על ביתם, וכל עניינה של ביתם מצרים היה רק על מנת שבני ישראל יצאו עם 'משה' בידם - הרי שביתם מצרים הייתה באמת רק הלואה למספר ימים, עד לבואם של ישראל לים סוף ולביתם הים, שם יקבלו באמת את מה שmagic' عليهم, אלא, שבשביעי של פסח, לאחר ביתם הים, כבר טבעו המצרים, ובני ישראל לא יכולים היו להחזיר את ההלוואה, וכך נותר הרכוש בידיהם...

הרבות שמעון קמינצקי מסביר את העניין באופן אחר ואומר, כי מבואר בחז"ל, שככל עניין לקיחת שרי לבית פרעה, והוראותו של אברהם (בראשית יב, יג) "אמר ר' נא אחתי את למען יטב לי בעבורך" לא נועדה לשם קבלת טובות הנאה מפרעה, שהלא אברהם שונא מתנות היה, וכבר אמר מלך סדום (שם יד, כג) "אם מחוט ועד שרוך נעל", אלא שקבע הקב"ה בבריה כי מעשה אבות סימן לבנים, ולקיחתה של שרה מסמלת את גלות ישראל למצרים, ונtinyת המתנות מסמלת את הרכוש הגדול שבו יצאו ישראל.

בבית מצרים נועדה, אפוא, כדי שלא יאמר אברהם שב"ועבדום וענו אתם" קיים הקב"ה מעשה אבות סימן לבנים, ואלו בענין "ואחרי כן יצאו ברכוש גדול" לא קיים בהם מעשה אבות סימן לבנים...

מקור: הרב שלמה לוונשטיין שליט"א

פרק ב'